

Claude de Malleville

KRÁSNA JITŘENKA

Klíd vládl na zemi, klíd vládl nad vodami.
Ve vzduchu průzračném teď Olymp zrůžověl
a Zefýr milostný, jenž květy probouzel,
svým dechem líbezným jim něžné hlavy mámi.

Jitřenka střásala zlato své plavé křtice
a slunce na cestu rozselo rubiny,
když sám Bůh vystoupil z tajemné hlubiny
a svět svou náherou zaléval víc a více.

Tu Filis mladičká s úsměvem na svých rtech
nad Jitro jasnější se bere po schodech
a světlem krásnějším je oblévána zcela.

Skrýj svoji žárlivost, posvátné světlo dne!
Tak malou naději tvá záře před ní měla
jak hvězda půlnoční před jasem poledne.

Vincent Voiture

RONDÓ

Má duše, sbohem. Byť srdce mě bolí
a Láska odějit mi nedovolí,
čest zrádná asi umučit mě chce,
když nutí mne vyrvat tě ze srdce
a dobrovolné vyhnanství si volí.

Ty nesmíš plakat; slzy nezahojí
to, čeho láska má i tvá se bojí.
Spíš s úsměvem jdi říci duši mé
sbohem.

Vždyť ponechávám zde pro lásku tvoji
to nejlepší, co mám a co nás pojí
ze všech pout nejsilněji — srdce mé,
jež milovat tě bude až do dne,
kdy duše má se navždy spojí
s Bohem.

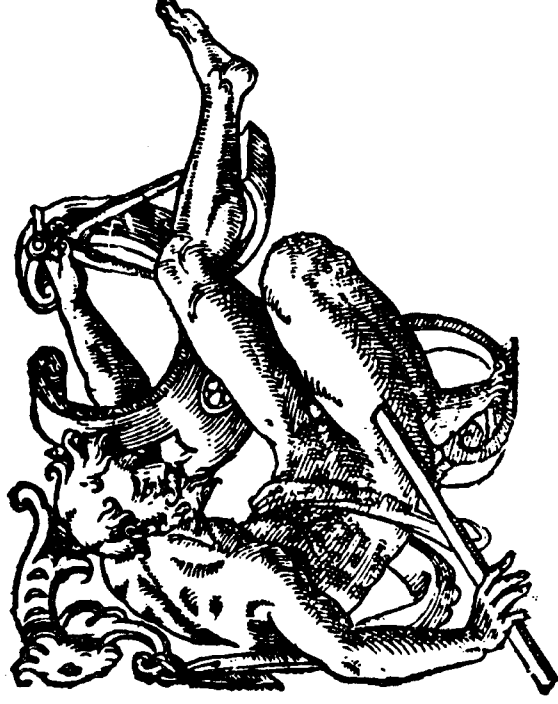
KRÁSNA JITŘENKA

Když z Jitřenčiných bran milénka Keřalova
lehký jas rozlévá na plátcích růžových
a spěchá rozhodit svůj azurový smích
po klenbě nebeské, zbarvené do růžova,

když božské nymfy zjev můj klíd vyruší znova
půvabem rozkošným, z něhož jako by dých
zdroj světla, jediný do všech stran světových
a ohněm v říčku pad, jež s něžností ho chová,

tu slunce pospíchá hned krokem žárlivým
utlumit její jas průzračným světlem svým,
berouc si zlato vše, které nám Olymp dává.

Země se rozhoří, vzduch, vlny bezedné.
Však vedle Filis je i jeho záře tmavá
a Filis navzdýcky už bude hvězdou dne.

Vlastními touhami se zmitá napořád
a radost s bolestí jak nutný zdvih a pád
o jeho osudu s povzdechem vypovídá.

Jak těžké pomoci je někdy chorému:
to kníže nešťastné tak zvláštní sudba hlídá,
že spatříte-li je, smrt přivedíte mu.

Pierre Corneille JESTLIŽE HLAVA MÁ

Jestliže hlava má už kvete
a jestli starý se vám zdám,
vězte, markýzo, že v mých letech
stejně se povede i vám.

Nic na světě čas nepřemůže,
i krásy nejvyšší se tkne.
A stejně zničí vaše růže,
jak rozbrázdil i čelo mé.

Vždyť totéž slunce čas nám měří,
když s nocí střídá jasný den.
Já kdysi býval jak vy svěží,
vy budete čím teď já jsem.

Nicméně vlastním kouzla stálá,
jež natolik snad silná jsou,
aby všem hrůzám odolala,
jímž jiná časem propadnou.

Je vaše kouzlo plno krásy.
Leč to, jímž vy dnes zhrdáte,
i tehdy svěžest uchová si,
až vaše bude odváte.

Tím svým já mohu zachrániti
lesk vašich sladkých očí dvou
a po stu letech v lidech vznítit
k nim opět něhu milostnou.

A nové lidské pokolení
mým slovům jistě víru dá.
Čas vaši krásu nepromění,
jen když ji verš můj uchová.

Markýzo, na to pomyslete:
byť stařec děsil by vás snad,
když je jak já, pak bude lépe
občas mu trochu přízně dát.